

4. Nieobecność w służbie nauczycielki, spowodowana okresem połogu, nie pociąga żadnej zmiany w jej uprawnieniach służbowych.

5. W przypadkach, gdy czas pracy nauczycielki, karmiącej dziecko, wynosi od czterech do sześciu godzin dziennie bez przerwy, przysługuje jej prawo korzystania z jednej półgodzinnej przerwy, wliczonej do czasu pracy, gdy czas pracy wynosi od siedmiu do ośmiu godzin dziennie bez przerwy — z dwóch półgodzinnych przerw w pracy, przy czym — gdy nauczycielka mieszka w znacznej odległości od szkoły — powyższe dwie półgodzinne przerwy mogą być połączone w jednogodzinną przerwę pracy.

6. Nauczyciel, którego nieobecność na służbie z powodu choroby trwa dłużej niż rok, może być zarządzeniem władzy zwolniony ze służby przy zastosowaniu przepisów ustawy emerytalnej.

7. W przypadku, gdy stan zdrowia nauczyciela, wymagający poratowania, nie wyklucza możliwości pełnienia obowiązków służbowych, nauczyciel obowiązany jest pełnić je do czasu otrzymania urlopu. Prośba o taki urlop powinna być rozstrzygnięta w ciągu trzydziestu dni.

Art. 12. 1. W całym okresie ciąży jak i w czasie przerwy w pracy po porodzie nie może być z nauczycielką rozwiązany stosunek służbowy. Rozwiązanie stosunku służbowego w tym okresie jest dopuszczalne z ważnych przyczyn lub z winy nauczycielki. Rozwiązanie takie wymaga do swej ważności zgody zarządu głównego właściwego związku zawodowego.

2. Ważnymi przyczynami w rozumieniu ustępu poprzedzającego są okoliczności, które sprawiają, że zgodnie z wymaganiami dobrej wiary i interesem służby rozwiązanie stosunku służbowego jest uzasadnione. Rozwiązanie stosunku służbowego z ważnych przyczyn nie może jednak nastąpić w okresie czterech miesięcy przed porodem, chyba że urząd zatrudniający ulega zupełnej likwidacji.

Art. 13. Nauczyciel jest uprawniony do używania należnego mu stosownie do pisma nominacyjnego tytułu urzędowego.

Art. 14. 1. Zgłoszenie nauczyciela o wystąpieniu ze służby uważa się za przyjęte, jeżeli w ciągu czterech tygodni od dnia zgłoszenia nie otrzyma on żadnej decyzji w tej sprawie.

2. Przeciwno warunkowemu przyjęciu lub odroczeniu przyjęcia zgłoszenia o wystąpieniu ze służby nauczyciel może wnieść w ciągu dni czterestu od dnia doręczenia decyzji zażalenie do władzy bezpośrednio wyższej, która najdalej w ciągu sześciu tygodni wyda ostateczną decyzję.

3. Zwolnienie następuje w zasadzie w końcu roku szkolnego.

Art. 15. 1. Właściwemu związkowi zawodowemu zapewnia się współudział z głosem doradczym w sprawach:

- 1) ustalania ocen kwalifikacyjnych nauczycieli,
- 2) przenoszenia nauczycieli do innej szkoły dla dobra szkoły,
- 3) zwalniania i przenoszenia w stan nieczynny.

2. Zakres i sposób współudziału związków zawodowych w powyższych sprawach ustali Minister Kultury i Sztuki w porozumieniu z władzami tego związku.

Art. 16. Uprawnienia Ministra Oświaty, wynikające z przepisów ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o stosunkach służbowych nauczycieli, przysługują co do nauczycieli szkół i zakładów szkolenia artystycznego Ministrowi Kultury i Sztuki.

Art. 17. Wykonanie ustawy porucza się Ministrowi Kultury i Sztuki.

Art. 18. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: **B. Bierut**

Prezes Rady Ministrów: **J. Cyrankiewicz**

Minister Kultury i Sztuki: **S. Dybowski**

41

U S T A W A

z dnia 8 stycznia 1951 r.

o należnościach ławników za udział w posiedzeniach sądowych oraz o karach porządkowych na ławników.

Art. 1. 1. Ławnicy, będący pracownikami, zachowują przez czas pełnienia obowiązków ławnika prawo do wynagrodzenia lub uposażenia od pracodawcy. Inni ławnicy otrzymują na żądanie odszkodowanie za utracony zarobek w wysokości ich przeciętnego dziennego zarobku, wszakże nie ponad 30 zł dziennie.

2. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Finansów może zmienić przewidzianą w ust. 1 najwyższą granicę odszkodowania ławnika za utracony zarobek.

3. Ławnicy zamieszkali poza miejscem urzędowania sądu otrzymują ponadto diety oraz zwrot kosztów przejazdu i noclegu według norm, obowiązujących dla sędziów.

4. Żądanie odszkodowania za utracony zarobek należy zgłosić przed upływem trzech dni od ukończenia czynności, do której ławnik był powołany.

5. Ławnikowi przyznaje jego należności kierownik sądu, do którego ławnik był powołany.

Art. 2. 1. Ławnicy, którzy bez usprawiedliwionych powodów nie stawiają się na posiedzenie sądowe lub też stawiają się z opóźnieniem, podlegają karze porządkowej do wysokości 60 zł oraz obowiązani są do zwrotu wynikłych stąd kosztów sądowych.

2. Kary porządkowe na ławników nakłada kierownik sądu, w którym ławnik pełni swe czynności urzędowe. Kierownik tego sądu orzeka również o wysokości kosztów sądowych, podlegających zwrotowi przez ławnika.

3. Ławnik w terminie siedmiu dni od dnia zawiadomienia go o ukaraniu może złożyć usprawiedliwienie. W przypadku należytego usprawiedliwienia kierownik sądu zwolni ławnika od nałożonej na niego kary i od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

4. Od orzeczeń kierownika sądu służy w terminie dni czternastu od dnia doręczenia ławnikowi odpisu orzeczenia, nie uwzględniającego usprawiedliwienia ławnika, odwołanie do kierownika sądu bezpośrednio przełożonego nad sądem, w którym ławnik pełni swe czynności urzędowe. Orzeczenia, zapadłe na skutek odwołania, są ostateczne. Jeżeli sąd, w którym ławnik pełni swe czynności urzędowe, nie podlega żadnemu wyższemu sądowi, o ukaraniu ławnika i o zwrocie kosztów sądowych orzeka ostatecznie kierownik tego sądu.

Art. 3. Przepisy niniejszej ustawy stosuje się do ławników w sądach powszechnych i w sądach szczególnych oraz do ławników cywilnych w sądach wojskowych. Przepisów tych nie stosuje się do ławników w sądach obywatelskich.

Art. 4. Uchyła się:

- 1) dekret z dnia 4 grudnia 1945 r. o należnościach ławników za udział w posiedzeniach sądowych oraz o karach porządkowych na ławników (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 336),

2) art. 80 i §§ 2—5 art. 82 prawa o sądach ubezpieczeń społecznych z dnia 28 lipca 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 476 i z roku 1946 Nr 12, poz. 76),

3) §§ 4 i 5 art. 7 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 39, poz. 360).

Art. 5. Wykonanie ustawy porucza się Ministrom Sprawiedliwości i Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Finansów.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Sprawiedliwości: *H. Świątkowski*

Minister Obrony Narodowej: w z. *Wł. Korczyński*

Minister Finansów: w z. *E. Droźniak*

42

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 8 stycznia 1951 r.

w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od drobnych rzemieślników.

Na podstawie art. 11 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podatek obrotowy i podatek dochodowy od osób wykonujących rzemiosła wymienione w § 3 i na terenie miejscowości określonych w tym paragrafie pobierany jest w roku podatkowym 1951 w formie ryczałtu, jeżeli osoby te:

- 1) nie utrzymują poza obrębem zakładu rzemieślniczego odrębnych stałych miejsc sprzedaży,
- 2) wykonują świadczenia rzeczy lub usług bezpośrednio na rzecz konsumentów lub spółdzielni pomocniczych,
- 3) nie zatrudniają w zakładzie rzemieślniczym:
 - a) w przypadku wykonywania rzemiosł wymienionych w § 3 ust. 1 lit. A i B na terenie miejscowości o liczbie mieszkańców do 5.000 — więcej niż jednego członka rodziny, a na terenie miejscowości o liczbie mieszkańców ponad 5.000 do 25.000 — ani członków rodziny ani pracowników najemnych,
 - b) w przypadku wykonywania rzemiosł wymienionych w § 3 ust. 1 lit. C na terenie miejscowości o liczbie mieszkańców do 5.000 — więcej niż jednego członka rodziny i jednego pracownika najemnego,
- 4) w myśl obowiązujących przepisów nie są obowiązane do prowadzenia ksiąg handlowych,
- 5) nie posiadają poza zakładem rzemieślniczym innych źródeł przychodów; zastrzeżenie to dotyczy również członków ich rodziny, których dochody z mocy prze-

pisów o podatku dochodowym podlegają łącznemu opodatkowaniu z dochodem tych osób; nie wyłącza jednak pobierania podatku w formie ryczałtu posiadanie przez podatnika lub wspomnianych członków jego rodziny gospodarstw rolnych, dla których podstawa opodatkowania podatkiem gruntowym za rok podatkowy 1950 ustalona była w wysokości nie przekraczającej 10.800 zł, oraz posiadanie nieruchomości budynkowych, mających nie więcej niż 5 izb.

2. Sprzedaż własnych wytworów przez osoby wymienione w ust. 1 na targach i jarmarkach bez utrzymywania w tym celu stałych miejsc sprzedaży nie wyłącza pobierania podatku w formie ryczałtu.

3. Za konsumenta (ust. 1 pkt 2) uważa się osobę korzystającą ze świadczeń rzeczy lub usług rzemieślnika dla własnego użytku, a nie dla celów dalszej produkcji lub odsprzedaży, za spółdzielnię zaś pomocniczą — spółdzielnię korzystającą ze świadczeń lub usług rzemieślniczych swych członków w ramach statutu. Opodatkowaniu w formie ryczałtu podlegają tylko te świadczenia spełniane na rzecz spółdzielni pomocniczych, które nie są zwolnione od podatku obrotowego; równoczesne wykonywanie świadczeń podlegających opodatkowaniu podatkiem obrotowym i od tego podatku zwolnionych nie ma wpływu na wysokość stawki ryczałtowanego podatku.

4. Za członków rodziny w rozumieniu ust. 1 pkt 3 uważa się małżonka oraz małoletnie dzieci własne, przysposobione i pasierbów oraz dzieci ofiar wojny przyjęte na wychowanie.